

Arrest

nr. 227 189 van 8 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 april 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 januari 2017, als werkzoekende, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 26 juni 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 23 april 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de

beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 2 mei 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer:

Naam: [R.]

Voornaam: [J.]

[...]

Nationaliteit: Slovakije

Ook gekend als: [M.J.], [...], onderdaan van Slovakije

ALIAS: [I.F.], [...], onderdaan van Roemenië

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 23.04.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid: hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, valse naamdracht, feiten waarvoor hij op 25.04.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 34 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, met braak/inklimming/valse sleutels, bij nacht, met gebruik of vertoon van wapens, slagen en verwondingen-aan ministerieel ambtenaar/agent drager van de openbare macht/persoon met openbare hoedanigheid, weerspannigheid, wapens-verboden wapen-fabricatie/verkoop/invoer/dragen, slagen en verwondingen-opzettelijke slagen, door een enkele persoon-voorzien van wapens, diefstal-op heterdaad-met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren, feiten waarvoor hij op 19.02.2014 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar waarvan 1 jaar met 5 jaar uitstel + 1 jaar waarvan 6 maanden met 5 jaar uitstel.

Het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien de ernst en het herhalende karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Betrokkene heeft op 14.02.2019 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij al 6 jaar in België verblijft; dat hij in het bezit is van een Slovaakse identiteitskaart; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij een duurzame relatie heeft met [A.Z.] (E+kaart); dat hij 5 stiefkinderen heeft ([D.G.], [M.G.], [L.], [D.G.] en [M.G.]) waarvoor hij de zorg op zich heeft genomen; dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat zijn leven en gezin in België is; dat zijn partner last heeft van stressaanvallen en dat hij voor de kinderen moet zorgen. Betrokkene wijst er op dat, hij een partner en stiefkinderen zou hebben in België. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen

kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België. Het gaat hier niet om de kinderen van betrokkene zelf maar wel om die van zijn partner, kinderen die hij daarenboven niet officieel heeft erkend. Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./A/Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Nergens uit de stukken van het dossier blijkt dat betrokkene een bloed- of aanverwantschapsband heeft met de kinderen van zijn vriendin. In casu blijkt niet dat betrokkene een zorgdragende volwassene voor de kinderen van zijn vriendin is. Er wordt dan ook geen beschermenswaardig gezinsleven met de kinderen van de partner van betrokkene aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt niet. Bovendien heeft betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 44nonies en 45 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in samenhang met artikel 45 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekers betoog luidt als volgt:

“[...]”

1. De motiveringsplicht en artikel 44 nonies en artikel 45 Vw

a)

Verwerende partij heeft een inreisverbod opgelegd van maar liefst 10 jaar. Dit wil zeggen dat verzoeker pas terug toegelaten wordt in België indien hij de leeftijd van 50 jaar heeft bereikt.

Verwerende partij verantwoord[t] zijn onredelijk hoog inreisverbod met het argument dat hij veroordeeld is geworden door het Hof van Beroep en de correctionele rechtbank tot een gevangenisstraf.

Verzoeker zit nu een hele lange straf uit met de bedoeling dat hij tot inkeer komt. Vandaar ook dat met in de 18de eeuw begonnen is met gevangenisstraffen te bouwen gezien de afzondering de beste straf is voor wie zonden begaat omdat hij dan in alle eenzaamheid tot inkeer kan komen.

Verwerende partij vergeet dat blijkbaar namelijk het doel en de essentie van de opsluiting.

Bovendien stelt artikel 44 nonies dat er rekening dient gehouden te worden met alle omstandigheden van elk geval. Verzoeker heeft het al vermeld in de inleiding. De motivering is heel pover. Er wordt niks of gezegd over alle omstandigheden. Waarom is verzoeker overgaan tot daden die hem deze gevangenisstraf hebben opgeleverd. Waarom heeft de strafrechter deze gevangenisstraf opgelegd en geen andere straf, ... Nergens blijkt uit de beslissing dat er een individueel onderzoek is gebeurd. Verzoeker herhaalt een opsomming van de tenlasteleggingen, de straffen ... is onvoldoende om te zien als een individueel onderzoek.

Er is duidelijk geen rekening gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval.

b)

Artikel 44 nonies stelt dat er een inreisverbod van meer dan 5 jaar kan worden opgelegd indien de burger van de Unie een ernstige bedreiging is voor de openbare orde.

Verzoeker heeft de beslissing gelezen en herlezen. Doch verzoeker vindt geen enkel motief terug die aanduidt dat verzoeker een ernstige bedreiging is (op heden) voor de maatschappij.

Verwerende partij verwijst naar de vragenlijst doch daaruit volgt geen enkel motief waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker een ernstige bedreiging is op het ogenblik voor de openbare orde.

Verzoeker heeft 2 strafrechtelijke veroordelingen. Hij is hiervoor gestraft en doet nu boete [...]. Hij zit op heden achter tralies zodat bezwaarlijk gesteld dat hij op heden een 'ernstige' bedreiging is voor de maatschappij. Gezien verzoeker in de gevangenis zit, is de maatschappij tegen verzoeker beschermd.

Verzoeker verwijst tevens naar artikel 45 die expliciet stelt eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het bedrag van de burger van de Unie moet WERKELIJK, ACTUELE en VOLDOENDE ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker leest aldus geen enkel motief waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij nu - terwijl hij in de gevangenis zit - een werkelijke, actuele en voldoende bedreiging is voor het fundament van de samenleving. Artikel 45 gebruikt het woord fundament dit wil zeggen dat verzoeker een aanslag zou willen plegen tegen de democratische instellingen van het land. Dit is alhier helemaal niet aan de orde.

De beslissing motiveert: Het persoonlijk gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde.

Dit is geen deugdelijk motief. Verwerende partij stelt enkel en alleen dat hij een gevaar 'kan' betekenen maar motiveert dit niet. Uit de vragenlijst komt niet tot uiting dat verzoeker zijn driften opnieuw zou vieren en bovendien hoe kan verzoeker nu een bedreiging zijn als hij in de gevangenis zit.

De vereiste van deugdelijke motieven houdt minstens in de motieven in hun feitelijk bestaan bewezen zijn. Deze zijn niet in hun feitelijk bestaan bewezen. De administratie concludeert maar bewijst niks. Zoals gezegd is een opsomming van de tenlasteleggingen en de bijhorende bestraffing door het desbetreffende rechtscollege onvoldoende.

Verzoeker toont dus duidelijk een gebrek aan in de motiveringsplicht.

Het middel is gegrond.

2. Het zorgvuldigheids, redelijkheids en gelijkheidsbeginsel

Niet zoals het inreisverbod bij derdelanders stelt art 44 nonies expliciet dat verwerende partij rekening dient te houden met 'alle omstandigheden' van elk geval, lees ook met de specifieke omstandigheden in elk geval.

Het huidig geval is wel heel specifiek.

Doch verwerende partij heeft daar blijkbaar niet naar gepeild. Verwerende partij verwijst naar de vragenlijst door hem ingevuld waarbij hij stelt dat hij een 'vrouw' en 5 stiefkinderen heeft die woonachtig zijn in België.

Zijn vrouw (doch niet gehuwd: mevrouw [I.B.] woont in Wakken. Zij kinderen hebben het ouderlijk nest verlaten.

Verzoeker verwijst naar enkele verklaringen die ze in bijlage stoppen. Maar daar de drijfveer, de omstandigheden die hebben geleid waardoor verzoeker is overgaan tot diefstal, valse naamdracht slagen en verwondingen hebben toegebracht aan de wethandhavingsdiensten wordt bijgebracht in de motivering.

Pas al[s] verwerende partij weet:

- wat er zich in het hoofd afgespeeld heeft van verzoeker
- waarom hij zich heeft laten verleiden tot het plegen van de feiten
- waarom de strafrechter deze en geen andere straf heeft opgelegd
- de slachtoffers

dan pas kan verwerende partij nagaan of verzoeker werkelijk een 'ernstige' bedreiging is voor een fundament van de samenleving.

De motivering van verwerende partij is veel te beperkt om te kunnen oordelen over 'alle' 'specifieke' omstandigheden eigen aan het geval.

Indien men een inreisverbod wil opleggen van 10 jaar omwille van de ernst van feiten dan mag er toch verondersteld worden dat verwerende partij een onderzoek doet naar de hierboven vermelde punten.

Impliceert het zorgvuldigheidsbeginsel niet dat verwerende partij, zeker zoals hier alwaar ze een discr[e]tionaire bevoegdheid heeft om een inreisverbod op te leggen van enkele jaren dat ze rekening houdt met deze specifieke zaken.

Het geen rekening houden is een schending van het zorgvuldigheidbeginsel.

c) Artikel 8 EVRM en het redelijkheidsbeginsel

Verwerende partij stelt dat er geen sprake kan zijn van toepassing van artikel 8 EVRM omdat er geen aanvraag tot gezinshereniging werd aangevraagd. Het feit is dat verzoeker en mevrouw [A.Z.] NIET gehuwd.

Verzoeker en zijn 'vrouw' werden door iedereen gezien als man en vrouw.

Er is dus wel een onredelijke inmenging in het privé-leven van verzoeker en zijn vrouw. De beslissing zegt terecht dat ze mevrouw [A.Z.] niet kunnen verplichten het grondgebied te verlaten.

Doch wil dan zeggen dat verwerende partij zomaar een inreisverbod kan opleggen van maar liefst 10 jaar waardoor verzoeker gescheiden wordt van zijn 'vrouw' en stiefkinderen.

Van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM is er aldus wel degelijk sprake. Verzoeker verwijst hiervoor naar het attest van samenstelling gezin (april 2019) waaruit blijkt dat verzoeker inderdaad al geruime tijd samenwoont met [A.Z.] en de 5 stiefkinderen.

Blijkbaar heeft verwerende partij niet eens de moeite gedaan om het rijksregister te raadplegen.

Uit het administratief dossier blijkt maar over duidelijk dat verzoeker een 'vrouw' heeft en 5 stiefkinderen met deze 'vrouw'.

Artikel 8 EVRM is een begrip dat ruim di[en]t geïnterpreteerd te worden en is veel breder dan enkel gehuwde vrouw / man relatie. Daarom omvat artikel 8 EVRM ook de term privé- leven.

Verzoeker maakt een schending van artikel 8 EVRM wel gelijk aannem[e]lijk.

Een inreisverbod van 10 jaar is dan ook totaal onredelijk en is ingegeven doordat verwerende partij zich niet heeft bekommer[d] met alle en de specifieke omstandigheden eigen aan huidige casu.

Het middel is gegrond

d) artikel 45 VWEU

[...]

De vraag dit zich stelt is of het inreisverbod wel in overeenstemming is met artikel 45 VWEU. Artikel 45 stelt dat verzoeker is vrij mag begeven in de volledige Europese ruimte en afschaffing van alle vormen van discriminatie op grond van natio[n]aliteit.

Doch behoudens gevallen van openbare orde.

Het is vaste rechtspraak dat beperkingen van het vrij bewegen op grond van de openbare orde heel beperkend dient te worden geïnterpreteerd. Vandaar ook dat artikel 45 (van toepassing voor een bevel doch ook en temeer voor een inreisverbod) expliciet stelt dat een strafrechtelijke veroordeling geen reden kan zijn voor een dergelijke beslissing.

Zoals hierboven gesteld die verzoeker 'werkelijk', 'actuele' en 'voldoende ernstige' bedreiging vormen voor een 'fundamenteel' belang van de samenleving.

Verzoeker heeft in het punt hierboven al aangetoond dat verzoeker faalt om de 4 woorden aannemelijk te maken. Nergens wordt gemotiveerd dat hij actueel en werkelijk nog een bedreiging vormt en dan dient die bedreiging fundamenteel te zijn (aanslag om 's lands democratische instellingen of koning).

Blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij rekening houdt met huidig gedrag van verzoeker. Verzoeker leest dit nergens in de beslissing. De vragenlijst biedt daar geen zicht op. Het gewoon stellen zonder te beweren i[s] onvoldoende.

Artikel 45 VWEU is een heilig principe en alle beperkingen dienen met de nodige omzichtigheid te worden toegepast.

Een schending van artikel 45 VWEU maakt verzoeker aannemelijk

Het middel is gegrond.

e) het gelijkheidsbeginsel

Verzoeker heeft het moeilijk met de bestreden beslissing.

Ondanks het feit dat hij Europees burger is wordt hij dubbel gestraft als een Belgische onderdaan. Hij wordt gestraft dat hij het grondgebied van België niet meer binnen mag.

Mocht verzoeker een Belgische onderdaan zijn, zou hij nooit van het Belgisch grondgebied verwijderd kunnen worden.

Bovendien stelt verzoeker vast dat het niet uit het admi[ni]stratief dossier blijkt of een Belg in Slowakije die dezelfde feiten zou plegen een inreisverbod kan krijgen. Het is aan de verwerende partij om dit minstens aan te tonen en te onderzoeken.

Verzoeker wenst in dit verband te verwijzen naar het oude arrest van het Hof van Justitie dd. 18 mei 1982 Rezguia Adoui vs Belgisch Staat en Stad LUIK. Het hof heeft in deze zaak het volgende beslist: A member state may not, by virtue of the reservation relating of public policy contained in art 48 and 56 of the Treaty, expel a national of another Member State from its territory or refuse him acces to its territory

by reason of conduct which, when attrib[utable] to the former State's own nationals, does not give rise to repressive measures or other genuine and effect[ive] measures intended to combat such conduct.

Verzoeker wordt aldus om een andere wijze en dus strenger gestraft door het inreisverbod dan een Belg. Een discriminatie op basis van nationaliteit wordt aldus vastgesteld en is in strijd met artikel 45 VWEU en is een schending van het gelijkheidsbeginsel."

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder heeft geduid dat de bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet en op basis van de vaststelling dat uit het gedrag van verzoeker blijkt dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verweerder heeft tevens geduid op basis van welke feitelijke vaststellingen en op grond van welke argumentatie hij meende voormelde beslissing te kunnen nemen. Hij heeft ook toegelicht de verplichtingen die voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM in aanmerking te hebben genomen en uiteengezet waarom hij meende dat een inreisverbod van tien jaar proportioneel is. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.2.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Het is niet betwist dat de in casu bestreden beslissing is gekoppeld aan de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 23 april 2019. Verzoeker houdt evenwel voor dat verweerder kennelijk onredelijk optrad en artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet schond door te opteren voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van tien jaar.

Allereerst dient te worden gesteld dat het artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet verweerder wel degelijk toelaat om een burger van de Unie een inreisverbod met een geldigheidsduur van meer dan vijf jaar op te leggen. De wetgever heeft wel geduid dat dit slechts kan indien er sprake is van "een ernstige bedreiging [...] voor de openbare orde of de nationale veiligheid".

Verzoeker stelt onterecht dat verweerder niet heeft aangegeven waarop hij zich baseert om te stellen dat hij heden een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Verweerder heeft immers uiteengezet dat verzoeker reeds verscheidene misdrijven pleegde en hiervoor veroordeeld werd. Hij heeft benadrukt dat het gaat om ernstige feiten en dat verzoeker deze misdrijven pleegde uit winstbejag en dat hij recidiveerde. Op grond hiervan concludeerde hij dat verzoeker ook in de toekomst kan worden beschouwd als een ernstig gevaar voor de openbare orde. Deze argumentatie is niet incorrect of kennelijk onredelijk. De filosofische beschouwingen van verzoeker omtrent de mogelijkheid om tijdens het ondergaan van een gevangenisstraf "in alle eenzaamheid tot inkeer te komen" en zijn stelling dat men zich de vraag kan stellen waarom hij overging tot het plegen van strafbare daden – terwijl verweerder duidelijk heeft aangegeven dat verzoeker dit deed uit winstbejag – en waarom de strafrechter niet koos

voor een andere straf – wat verzoeker duidelijk kan lezen in de door verweerder aangehaalde arresten die zijn geweest in de strafzaken – doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het gegeven dat de strafrechter oordeelde dat een langdurige gevangenisstraf vereist was laat daarnaast evenmin toe te besluiten dat dient te worden geoordeeld dat verzoeker geen werkelijk, ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

In zoverre verzoeker betoogt dat in artikel 45 van de Vreemdelingenwet is bepaald dat louter strafrechtelijke veroordelingen niet volstaan ter onderbouwing van de bestreden beslissing moet worden gesteld dat dit artikel betrekking heeft op *“de in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen”* en dat niet blijkt dat een inreisverbod een dergelijke beslissing is. Daarnaast moet worden herhaald dat verweerder niet louter heeft verwezen naar strafrechtelijke veroordelingen, doch de nadruk legde op de redenen waarom verzoeker de feiten pleegde (winstbejag), de ernst van de feiten en het herhalend karakter (recidive) en hieruit afleidde dat verzoeker een gedrag vertoont dat toelaat te concluderen dat hij een werkelijk, ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Verzoeker blijft verder in gebreke toe te lichten waarom hij meent dat de draagwijdte van het, in artikel 45 van de Vreemdelingenwet opgenomen, begrip *“fundamenteel belang van de samenleving”* dient te worden verengd tot *“aanslagen tegen de democratische instellingen van het land”*.

Het feit dat verzoeker toen hij gehoord werd zelf niet verklaarde dat hij de intentie had om nieuwe strafbare feiten te plegen en dat zijn mogelijkheden om dergelijke feiten te plegen beperkt zijn wanneer hij in de gevangenis zit impliceert evenmin dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door op basis van het vroegere gedrag van verzoeker een risico-inschatting door te voeren.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat verweerder enig dienstig gegeven onterecht buiten beschouwing liet of dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 44nonies of 45 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. In het tweede onderdeel van het middel stelt verzoeker dat verweerder heeft nagelaten te voldoen aan de, in artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet opgenomen, verplichting om rekening te houden met de specifieke omstandigheden die in casu spelen. Waar verzoeker herhaalt dat verweerder zijn drijfveer om misdrijven te plegen niet kent en dat verweerder niet weet waarom de rechter een gevangenisstraf oplegde kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het voorgaand onderdeel van het middel. In zoverre verzoeker stelt dat verweerder ook rekening had moeten houden met het gegeven dat een zekere I.M., die hij omschrijft als zijn vrouw met wie hij niet is gehuwd, in Wakken woont kan het volstaan op te merken dat verzoeker toen hij werd gehoord geen melding heeft gemaakt van enige nog bestaande relatie met een vrouw met deze naam. Hij verklaarde daarentegen met A.Z. een relatie te hebben en uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder de verklaringen omtrent het gezinsleven met deze vrouw in aanmerking heeft genomen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder enige relevante specifieke omstandigheid onterecht buiten beschouwing heeft gelaten. Er kan niet worden besloten dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid of onredelijk optrad door geen rekening te houden met voorgehouden relaties die verzoeker schijnbaar zelf onvoldoende belangrijk vond om mee te delen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden aangegeven dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er kan derhalve niet worden gesteld dat de bestreden beslissing een effectieve inmenging vormt in het privé- of gezinsleven van verzoeker. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt tevens dat verweerder heeft onderzocht of er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op hem zou rusten die zou verhinderen dat hij zou overgaan tot het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker. Verweerder heeft hierbij in aanmerking

genomen dat verzoeker verklaarde een relatie te hebben met een in België tot een verblijf toegelaten vrouw die last heeft van stressaanvallen en dat verzoeker verklaarde de zorg voor vijf kinderen op zich te nemen. Verweerder heeft gesteld dat niet blijkt dat verzoeker enkel in België een gezinsleven met zijn partner kan hebben. Verzoeker toont niet aan dat deze overweging incorrect is of dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat verzoeker met zijn vriendin, die blijkens de aan de Raad voorgelegde stukken ook de Slovaakse nationaliteit heeft en werkloos is, hem niet zou kunnen vervoegen in zijn land van herkomst. De bewering van verzoeker dat verweerder aangaf dat geen toepassing van artikel 8 van het EVRM kan worden gemaakt omdat er geen aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend mist feitelijke grondslag. Verweerder heeft tevens gemotiveerd dat verzoeker geen bloed- of aanverwantschapsband heeft met de kinderen waarnaar hij verwijst en dat evenmin blijkt dat hij als zorgdragende volwassene optreedt. Verzoeker betwist dit niet. In deze situatie kan niet zonder meer worden geconcludeerd dat het gezinsleven waarnaar verzoeker verwijst een beletsel zou kunnen vormen om de bestreden beslissing te nemen. Verzoeker die, zoals verweerder terecht opmerkte, nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd maakt ook niet aannemelijk dat enig beschermenswaardig privéleven in het gedrang wordt gebracht. Verweerder heeft daarenboven geduid dat artikel 8, tweede lid van de Vreemdelingenwet hem hoe dan ook toelaat om de bestreden beslissing te nemen ter bescherming van de openbare orde. De Raad kan enkel vaststellen dat verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, dat hij de specifieke situatie van verzoeker bij de besluitvorming heeft betrokken, dat hij een deugdelijke belangenafweging doorvoerde en dat niet blijkt dat hij kennelijk onredelijk optrad door te beslissen tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van tien jaar.

Een schending van artikel 8 van het EVRM iuncto het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 45 van het VWEU dient erop te worden gewezen dat in het derde lid van dit artikel zelf is bepaald dat het recht op vrij verkeer geldt *“behoudens de uit hoofde van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid gerechtvaardigde beperkingen”*. Artikel 45 van het VWEU vormt dan ook geen beletsel om de bestreden beslissing te nemen. Verzoeker stelt dat deze uitzondering beperkend moet worden geïnterpreteerd, maar maakt hiermee niet aannemelijk dat verweerder, die zich zoals reeds gesteld geenszins heeft beperkt tot een verwijzing naar strafrechtelijke veroordelingen, onterecht oordeelde dat verzoeker een werkelijk, ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Een schending van artikel 45 van het VWEU kan niet worden vastgesteld.

3.2.6. De Raad wijst er tevens op dat de bestreden beslissing tot doel heeft om de Belgische samenleving te beschermen tegen ernstige inbreuken op de strafwet. Deze beslissing is er, in tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, niet op gericht om hem, nadat hij een vrijheidsstraf heeft ondergaan, bijkomend te straffen. Het gegeven dat verweerder een dergelijke beschermingsmaatregel niet kan nemen ten aanzien van een Belgisch onderdaan, aan wie op basis van zijn nationaliteit de toegang tot het Belgisch grondgebied niet kan worden ontzegd, laat ook niet toe te concluderen dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden. Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet kan slechts aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens wordt aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Verzoeker toont door te duiden dat een bepaling uit de Vreemdelingenwet niet toepasbaar is ten aanzien van een Belgisch onderdaan, doch wel ten aanzien van een vreemdeling niet aan dat gelijke categorieën ongelijk worden behandeld.

De verwijzing door verzoeker naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 mei 1982 geeft geen aanleiding tot een ander besluit. In casu is er geen sprake van een situatie waarbij de Belgische Staat repressief optreedt of andere gepaste maatregelen neemt ten aanzien van een vreemdeling omwille van diens gedrag, terwijl ditzelfde gedrag, indien gesteld door een Belgisch onderdaan, niet zou kunnen worden betoelgd. Verzoekers verwijzing naar voormeld arrest is bijgevolg irrelevant.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK